

[Boligministeren.]

Driftslåneordningen blev etableret i 1971 under indtryk af voksende udlejningsvanskeligheder i det almennyttige nybyggeri. Den fungerer på den måde, at landsbyggefonden yder lån til nedbringelse af husleje eller indskud, og derigennem lettes udlejningen. For at sætte fonden i stand til at yde disse lån er hidtil stillet statslån på i alt 120 mill. kr. til rådighed for fonden. 70 mill. kr. er tilvejebragt med hjemmel i lov om boligbyggeri, medens de resterende 50 mill. kr. er stillet til rådighed ved lov nr. 87 af 29. marts 1972.

Låneordningen er blevet administreret således, at der er ydet driftslån til i alt ca. 15.000 lejligheder. Der er hidtil af landsbyggefonden alene ydet lån til byggerier, der har fået tilsagn om statsstøtte senest den 30. juni 1971, og kun til nedbringelse af huslejen for lejligheder med 3 eller flere beboelsesrum. På årsbasis andrager lånene knap 40 mill. kr.

Såfremt ordningen ikke bliver videreført, ophører alle udbetalinger i løbet af oktober kvartal 1974. Det vil nødvendiggøre tilsvarende huslejeforhøjelser for at skaffe balance mellem ejendommenes indtægter og udgifter. Til illustration af disses størrelse kan jeg nævne, at der i ca. 5.000 lejligheder i Københavns amt gennem driftslåneordningen er givet årlige lejenedsættelser på mellem 3.000 kr. og 6.000 kr. Der kan altså her i en række bebyggelser blive tale om lejeforhøjelser af en sådan størrelsesorden, at mange beboere — uanset at en del af stigningen vil blive kompenseret gennem øget boligsikring — vil være ude af stand til at betale den øgede husleje.

Af hensyn til disse beboere og i øvrigt for at undgå øgede udlejningsvanskeligheder har regeringen fundet det påkrævet at søge låneordningen videreført.

Det er dog forudsat, at statslånet anvendes ikke bare til videreførelse af de nuværende driftslån, men også til betaling af beboerindskudslån og til ydelse af driftslån til bebyggelser, der har fået rentesikring efter den 30. juni 1971, såfremt fonden skønner, at der er behov herfor for at imødegå udlejningsvanskeligheder. For at denne forudsætning skal kunne opfyldes, kan det vise sig nødvendigt, at landsbyggefonden i højere grad end hidtil må supplere

statslånet med egne midler. Regeringen vil derfor overveje i det kommende folketingsår at stille forslag om ændring af boligbyggeriloven, således at en del af de midler, der stammer fra de såkaldte normaliseringsbidrag, tillige kan anvendes til ydelse af driftslån.

Det er fortsat tanken, at landsbyggefonden skal foretage fordelingen af udlånsmidlerne til de enkelte boligselskaber efter en nøje vurdering af behovet i de enkelte bebyggelser — såvel med hensyn til støtens omfang som med hensyn til, hvor lang tid støtten skal ydes. Desuden må fonden træffe bestemmelser om aftrapningen af lånene til de enkelte boligselskaber på basis af en konkret vurdering og om fordelingen af udlånsmidlerne på driftslån og beboerindskudslån.

Det foreslås endvidere, at der åbnes mulighed for, at også kommunerne kan medvirke til at løse eventuelle udlejningsvanskeligheder gennem ydelse af lån til landsbyggefonden. Dette skal ses på baggrund af, at kommunerne i forvejen på en række punkter har berøringsflader til det almennyttige byggeri. De yder således regaranti for det statsgaranterede prioritetslån, øver indflydelse på planlægningen af de enkelte bebyggelser, herunder lejlighedsfordelingen, samt på den udlejningspolitik, der praktiseres.

Om begge de forelagte lovforslag tillader jeg mig i øvrigt at henvise til forslagene tekst og bemærkninger. Jeg anbefaler forslagene til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Simonsen) (KF):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte *for-
slag til lov om investeringskonti*.

Lovforslaget har til formål at forøge den enkeltes mulighed for at spare op. Det er altså et forslag, der tilsigter at øge den private opsparing i samfundet.

Lovforslaget vil gøre det muligt for lønmodtagere at udskyde tidspunktet for beskattning af en opsøret kapital. En lignende mulighed foreligger til dels for selvstændige i form af afskrivninger, henlæggelser m.v., og disse regler er nødvendige hvis levestandarden stadig skal stige. En yderligere udvikling af lønmodtagernes opsparing vil virke på samme måde, samtidig med at den

[Simonsen.]

vil betyde større sikkerhed, tryghed og uafhængighed for den enkelte. For erhvervsdrivendes vedkommende vil lovforslaget kunne benyttes til at supplere den udsættelse af reserves beskattning, der til dels findes i dag.

Lovforslaget går i korthed ud på, at enhver kan indsætte indtil 10.000 kr. skattefrit på en investeringskonto i et pengeinstitut. Beskatning finder først sted, når beløbet hæves til forbrug, og det skal være muligt f. eks. at købe aktier for beløbet, uden at det kommer frem til beskattning, før aktieposten igen sælges. Af praktiske grunde er det overladt til finansministeren at fastsætte regler for denne skattefrie geninvestering af pengene, men det er i lovforslagets bemærkninger antydnet, hvilke veje man kan gå.

En forøgelse af den private opsparing er til gavn for alle. En større opsparing betyder, at samfundet kan føre en lempeligere finanspolitik — altså nedsætte skatterne. Tilstedeværelsen af en langfristet opsparat kapital betyder, at der er penge til rådighed for erhvervslivets udvikling, altså for nye arbejdspladser og modernisering af bestående. Tilstedeværelsen af en reserve hos de mange familier betyder, at færre henvender sig til samfundet i en nødsituation. Og først og fremmest betyder en opsparat reserve, at den enkelte kan leve en tilværelse i større tryghed.

Men øget opsparing kræver en motivation. Det konservative folkeparti er tilhænger af en tilskyndelse over skattepolitikken. Vi er klar over, at der ikke længere findes et flertal for direkte skattefrihed for opsparede beløb, hvor det gælder nye, vedvarende opsparingsordninger. Det har vi taget konsekvensen af med forslagets hovedregel: at det beløb, der er indtjent til at sætte på investeringskonto, kun får udsat sin beskattning. Hvis man senere bruger pengene, kommer de til beskattning. Det er en hård regel. For det er dog immervæk en fordel også for samfundet, at man binder en opsparing. Men vi har altså taget konsekvensen af, hvad et flertal i folketinget mener.

Men en tilskyndelse må der til. Vi har fundet tilskyndelsen i, at man gør det til en særlig fordel at spare op til pensionsalderen. Her er der i almindelighed tale om en så langvarig opsparing, at samfundet med god

samvittighed kan give en præmie. Den består i, at det hævdede beløb ikke bliver indkomstbeskattet, men beskattet efter kapitalvindingsprincippet, når det drejer sig om personer over 67 år. Det betyder, at enhver i denne aldersklasse kan hæve 6.000 kroner om året, før beskattningen indtræder.

Men andre end de 67-årige har behov for at kunne udnytte denne mulighed. Derfor foreslår vi, at den også skal omfatte folk, der af andre grunde må opgive deres erhverv, altså selvstændige, der må give op, folk, der bliver ramt af sygdom, eller lønmodtagere, der har mistet deres erhvervsmulighed før pensionsalderen.

Netop for disse grupper er der stort behov for at kunne sikre sig ekstra, og det kan altså ske gennem dette forslag.

Det er mit håb, at forslaget vil få en velvillig behandling. Der er i meget høj grad brug for en ekstra privat opsparing netop i disse år. En virkelig forøgelse af den private langsigtede opsparing vil betyde lavere inflation, lavere beskattning og mindre underskud over for udlandet. Også det må tilsige en velvillig behandling af dette og andre initiativer til at forøge den private opsparing.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Procenttillæg, ekspropriation, jordfordeling og afløste jordrentebrug m. v.)*.

Det er mindre end et år siden, at loven om særlig indkomstskat sidst blev ændret, og mange af os håbede vel dengang, at reglerne kunne ligge fast for en årrække, for disse hyppige lovændringer volder mange problemer både for borgerne og for skattemyndighederne.

Imidlertid foregår den økonomiske udvikling i disse år så hurtigt, at skattebestemmelser i løbet af få år kan komme til at virke helt anderledes end oprindelig tilsigtet. Dette gælder bl. a. bestemmelserne om særlig indkomstskat af fortjeneste på salg af fast ejendom.

Hensigten med at tage særlig indkomstskat af fast ejendom er at inddrage en del af de meget store fortjenester, som i visse tilfælde opnås ved ejendomssalg uden for de egentlige spekulationssalg. Det har derimod aldrig været tanken, at der skulle